

BALSAS.

Lietuwiszkas Balsas iszeina 4syk
ant mėnesio.

Kasztuoja ant metu 2 dorėlu. o Auro-
poje 3 dorėlai. Atskiras numeris 5 c.

Už colį apgarsinimu ant metu 10 do-
rėlu, o wieną sykį garsinant 20 centu
už kožną eitute.

Rėdytojas JONAS SZLUPAS,
SHENANDOAH Pa.

PIGIAUSIA WIETA PERKANT

naminius daigtus, Siuwimo **MASZINAS**

WARGONUS, PIANO IR GRABUS
pus **WILLIAMS & BROS,**

13 Main Street, Shenandoah Pa.

Jei norite užczėdyti piningus ir nusipirkti
geras wirszutines drapanas dėl wyru ir waiku.
(overcoat no \$ 2.50 iki \$ 25), atekite į kromą

Molko Levine

31 North MAIN St. Shenandoah Pa.

TĖWYNISZKI BALSAL.

VIII.

Kelai gyvenimo, kuriais mus ueda tautiszki uadovai musu.

(Tąsa.) No tokiu naminiu kėlu pcreikiamė į
tolimesnius, kuriais mus wedžioja musu mokslin-
gesniejie brolai, kuriais weda į ateituwė ir iszga-
nymą musu tautą, kokį jie mums uostą atsiilsio
gamina? Peržiurėdami partijas, į kokias dalinasi
musu intelligencijs, randame: Wokietijoje — kas
pareina isz paties padėjimo — tarp fobu ir ger-

manofilus, kaip Rusijoje kad rand si jei jau ne
rusofitai, kokius prie neteisybės ir skriaudimo
rusu szįdien yra sunku apeiti, tai nors tokie,
kurie laukia teisingumo ir iszlygu pilankiu dėl
iszsitaisymo lietuwiszkosios tautos, ką tariasi už-
pelnysę pildydami atwirus ir paslėptus norus ir
pažwałgas rusiszkos partijos szįdien wałdancios,
tankiai, idant tiktai jiems patiktu, užsigina ir
lietuwyštės. Germanofitai mato tautiszką ateita-
wę prie pagełbos wokiecziu, kurie kaip szįdien
dėl lietuwyštės, prilyginti prie sawo rytinio wał-
dancio susėdo, gali tikrai rodytiesi aniuoťais isz
dangaus. Bet ar duos, nors ir žadėtu mums wo-
kiecziai ar rusai, arba ar gali duoti taip isz gero
tiktai noro, nebudami priwersti, mums tautiszką
gywenimą ir sulyginimą tautiszku tiesu, ko, kaip
mislyjame, ir gali tiktai geisti lietuwiai, kokie jie
nebutu? Ar iszsižadės be privertimo wokiecziai
ar rusai naudos sawo, kokią szįdien turi isz swe-
timu smulkiu gaiwaťu? Negalima yra užmirszti,
kad žmonės ir tautos ne aniuoťai, nėra idealiszko
žmogaus be sawmylybės; mokštai ir prisakymai
doros, nors jie butu augszcziausi ir teisingiausi,
nepermainys prigimimo žmogaus, bet patys tie
mokinimai buwa lenkiami ant naudos drutesnėsės
pusės. Nėks neiszsižada sawo noru tiktai dėl tu

moraliszku prisakymu, neiszsizada gaimos del sawes naudos: waldancios tautos neapwers tos sawo waldzios ant musu naudos, jei mes per sawo iszmintj ju nepriwersime, idant ir mums atiduotu, kas teisingai priguli. Be musu iszminties, mums guzinėjant, gali sykj ir paluosuoti musu raikszczius, bet tiktai delto, idant paskui juos dra drudziaus suwerztu, kada sawo tiesu apginti nemkēsime. Maždos musu ir tarnawimas j norams neatnesz mums twirtos naudos. Sziadien, taip kaip wedžioja mus musu wadowai, spaudėjai musu nereikalauja rokuotiesi su musu norais, nēs netik kad kerszyjamēsi su galimais pagelbininkais, bet ir sawo eiles daliname j neprietelingas frakcijas; taip iszkrikusiu edancziusi tarp sawes nēs nereikalauja bijotiesi. Wokiecziai berots yra truputj teisingesni ne kaip rytiniai waldytojai, kurie neteisybėje nekur ant szwieto neturi sau lygiu, bet istorija isznaikintu tautu ir szios dienos warymai laukan swetimu gaiwatu rodo, kad ir no wokiecziu negalima daug gero laukti; nors wyresnybē ir nenorētu, bet tauta mokinama neužkantos dėl lenku, danu, ūżiczu, alzatu, negali pasilikti teis; dėl skirtybēs lietuwiu. Kożna gadynē turi sawo ideatus, ko musu raszėjai nenori suprasti, arba budami toli no tēwynēs, Amerikoje, kur jieszkiniai yra kitokie, ir neżino jieszkiniu Europos ir jos politikiszko uždėjimo. Senowėje naikino pergaltas tautas ne kaipo etnografiszka skirtinga gaiwata, nēs tuosyk nebuwo tokiu ideatu, naikino juos individualiszka, fizyszka, kaipo pergaltus, nesirupindami apie tautiszka dwasę ar skirtinguma kałbos, kuri su individualiszku isznaikinimu turėjo ir pati pražuti; widuriniai amżiai pakelē tikėjimiszkus jieszkinius ir apdowanojo szwietą lauzais szwentos inkwizicijos. Ideatai szios dienos yra tautiszki, pakelti j fanatiszka neužkanta wisokiu skirtingumu per waldytojus. Rusai žiamai stowēdami kulturiszka tarp Europos tautu priēmē jau ideatus neužkantos skirtybēs tautystēs, bet dar ir neatsidalino no widuramżinio jieszkinio tikėjimiszko fanatizmo, dėlto ir spaudimas czionai yra sunkesnis, nēs jie mynioja netiktai skirtybę tautiszkos dwasēs, bet ir sielą (sążinę) swetimu gaiwatu, płatina ir uždraudas arba apsunkinimus ekonomiszkame gywenime, nors tie ideatai priguli jau tolimai senowei, kalinystei pergaltu. Rusija mynioja swetimgaiwalingus sąnarius walstijos: dwasę ir sielą, skriaudžia individualiszka, ubagina ir iszciulpia medegiszka dėl naudos tik wieno rusiszko gaiwato, kurio rankose guli nedalytinai waldžia. Skriauda smulkiu swetimu gaiwatu senoje Europoje wisur randasi, nors nekur taip, kaip Rusijoje: Prancuzija griauja skirtingu-

mą župsnio bretonu, Italija — albanezu, Anglija — airiu; jei Auštrijoje spaudimas yra mažesnis, tai dėlto, kad czionai nėra skaitlingesnės tautos, nėra taip galingo gaiwato, kuris galētu kitus spausti. Matoma yra, kad smulkesni gaiwatai sziadien nekur neturi pitnai pitno teisingumo ir negali jo laukti no wyresnybēs esancios rankose kitokio gaiwato, kuris neiszsizadēs dėl wieno tik doriszko principo sawo naudos; dėlto smulkieji patys turi rupintiesi apie apgynimą sawo esybės, patys turi iszdirbti tarp sawes sylą, galinczia kariauti priesz neteisybę. Prie to nereikia mums wienok, kaipo daigto nenaudingo, waidu ir kolonijusi su waldancziomis tautomis. Neužtenka sugniauzus kumszia rodyti ją j wisas szalis szwieto ir szaukti: noll! me tangere! bet reikia ir turėti drutą ir kietą kumszia, idant ja atmuszti wisokius siekimus neprietelu, nēs be to anokiais szaukimais užsidirbtumēme iszjuokingą už waikiszka gąsdinimą. Kolek neturime reikalingos syłos ažuot gąsdinimo geriaus yra tiktai aiszkinti neteisingumus, idant wisiems wientaucziams parodyti, jog ant sawo waldytoju pasitikėti nėra galima, jog reikia mums patiems saugotiesi no sawo waldytoju. Sawo neteisingumą pati waldžia garsina sawo paliepimuose, bet apie juos musu ūtkraszcziai tyli, rodosi neżinodami ar ju linkėjimu ir sistēmos nesuprasdami. Nėra mums reikato pesztiesi su rusiszka nacija, nēs ne ji, bet neteisingumas waldzios mus skriaudžia, no kurios ji tiktai dowanajamą dėl sawes naudą priima; newisa nacija ir neteisinga yra, bet ta jos dalis, kuri waldžia ūtko ar jai tarnauja ar jos mokštus garbina. Mēs ginamēsi no neteisingumo ir piktumo, wis tiek no ko jie pareitu. Newisa rusiszka nacija ūtko skriaudiną siłpnu sąnariu walstijos už sawo doriszka principą, bet yra dalis, kurios terpe dar jausmai neteisingumo neiszmirē; jei tos dalies bałso sziadien negirdėti, tai dėlto, kad jos ūtpos yra tapgi užrakintos neteisingumu wyresnybēs. Kada isznyks neteisingumas, mēs be piktumo ranką sutarties galēsime rusams paduoti, idant tolaus draugiszkais kelais waikszechioti; dėlto wienok reikia, idant rusai iszsizadētu supremacijos ir wedžiojimo musu, bet priimtu mus j brolus su wisiszka lygiomis tiesomis, kas mums teisingai priguli kaip neszantiems lygias aukas dėl reikatu walstijos. Idant tas laikas laukiamas ir naudingas lygiai ir walstijai ateitu, reikia mums sawo reikatus taip pastatyti, idant galētumēme nebijoti nei jokio neteisingumo ir skriaudimo neżiurint j tai, kokioje dalyje ar frakcijoje rusu waldžia gulētu, idant mus nēs, ir prie pikeziausio noro, negalētu skriausti. Kaip sziadien wienok, mēs no to kelo toli stowime ir prie jo nesiartiname. T. b.

WILNIAUS TAUTA.

6.

Kuningėlai, mat, kaip daro,
 Peklon žmonių duszias waro:
 Iszmokt kalbos nes'rupina,
 Tiktai turtus saw daugina,
 Nors nesuprant ju lietuwis,
 Ir bjaurybėn krinta suwis.
 Bet lietuwiai jau izmano,
 Koks ju wadas, kaip juos gano.
 Wieni turis sawo kalbos,
 No piktu kuningu gelbos:
 Kad netur lietuwiu tėwo,
 Sawo namuos garbin diewą.
 Twereczėnai*) lenką gawę,
 Tarpo sawęs nurokawę,
 I bažnycią mažai ėjo,
 Ankos nei jokios nedėjo.
 Lenkas baldus susikrowė,
 Isz Twerecziaus greit iszmowė.
 Tada dawė wyresnybė
 Tautos kuningą... Teisybė?!
 Tur žinoti wyresnybė,
 Kad nor žmonių nemažybė
 Lietuwius kuningus turėti,
 Mokslą diewo kad girdėti.
 Wyresnybė gal nežino,
 Kad dėl welnio taką mina?
 Žmonės patys tai suprato,
 Ir no sawęs lenkus kratu.
 Twereczėnai tuom laimingi
 Ir Lietuwoje garbingi;
 Kad taip wisi padarytu,
 No lenku nusikratytu.
 Kiti isz galwos kwaiszumo
 Ir isz tautiszko paikumo
 Weržtis weržias wien i lenkus;
 Prieszakyn met žingsnius menkus:
 Lenku poterius iszkraipo,
 Pati diewą tuomi szaipo.
 Ir lietuwiai Wilniaus žusta,
 Diewo garbėj suwis džiusta.
 Delto baisus nuklydimas,
 Kuningystės nupuolimas:
 Užmirszt sawo paszaukimą,
 Nesz ant pecziu prapuolimą;
 Žmonių duszios jiems nerupi,
 mat, ju darbuos piktas tupi.

7.

Tu, Lietuwa, gurbink diewą!
 Juk sulauksi kados tėwų,
 Waikus kurs suglaus po sparnu
 Ir agpins no wisu warnu.
 Gal prisikėls Wilniaus tauta:
 Tėwo žodelais užgauta
 Primins sau: bļogai padarem,
 Tautos kalbą kad pawarėm,
 Gana lenkas bewadintis.
 Reik lietuwiszkai mokintis.
 Tawę, Lietuwa, guodoju!
 Geresnių laiku lukoju,
 Kad lietuwiai miegot mestu,
 I apszwaistą tautą westu.
 Lietuwa, prikelk waikuczius,

Apszwaistoje dar mažuczius!
 Primink jiems aną gadynę,
 Luosa kad buwo tėwynė,
 Kaip lietuwiai buwo garsus
 Ir ant prieszu itin narsus!
 Tada skaitės juk lietuwiai,
 Apgynėjais tautos guwiai.
 Tawę sziađdien kam užmirsztam?
 Kam i prieszus tawo wirstam?
 O Lietuwa, prikelk waikus!
 Nustumk szios gadynės laikus!
 Jei isz miego nepabusim,
 Sawo tautoje pražusim:
 Lenkais tampa tawo žmonės,
 Buk dėl diewo wis maļonės...
 Juk kas metai kalbą siaurin,
 O lenkystė putoj bjaurin.
 Gana! gana bemiegoti!..
 Eit negalint reik ropoti.
 Nutyl kanklės. Balsas truksta,
 O no skausmu szirdis ruksta.
 Aleksis.

*) Wilniaus dwasiszka wyresnybė 1886 m. kowo mėn. isz Twerecziaus kuningą B. perkėlė gduosna o Twerecziu atkėlė kn. Brz., kurs negalėjo buti wedžiotuju dusziu toje wietoje nemokėdamas nei žodelo lietuwiszkai. Tacziau Wilniaus rundytojas wyskupystės dawė toki kuningą dėl dusziu ganymo!... kn. Brz. netiktai nesirupino mokintiesi lietuwiszkai, bet bažnyccioje kokias kame rado lietuwiszkas kningas wisas sudraskė, wadindamas pagonu kningomis. Parapijonai, inirszę už kuningo tokius dārbus. kelj wažiuoja Wilniun guostiesi rundytojui wyskupystės ir praszyti lietuwiu kuningo, bet tas netiktai kad ju kruwinos aszaros nenuszluostė ir geru žodelu nepaguodė, bet ityžes iszwarė no sawęs sakydamas: „jeigu dar kitą kartą pribu. site, atimsiu no jusu tą kuningą ir nei kokio nebeduosiu, kad tas jums negeras“. Žmonės po tokio atsakymo nuskurdę sgryžo namon. O czia jau daugelis žmonių susirinkusiu laukia sawo rinktinu wyru, kokią žinią parnesza, gal greitai bus kuningas lietuwis duotas. Bet iszgirdę žodžius rundytojo suszuko wisi wienu balsu: kad jau taip, mės padarysime, kad tas kuningas pats iszsikraustys newa. romas. Tada susitarė wisi nėko kuningui nebeduoti, pagalaus nei ant misziu. Lenkas kn. Brz. nėko nepeszdamas supyko ir skubinai meldė rundytoją, kad ji perkeltu kiton parapijon; apie ką parapijonai pajutę skubinosi Wilniun ir per daugeli dienu landžiojo, nors iszwaromi ir barami, prie rundytojo wyskupystės, pakol tas neprižadėjo duoti lietuwi, kuningą. Ant galō apturėjo Twereczėnai lietuwi kn. m. gegužės mėnesyje. O! kaip daugelis yra dar tokiu lietuwiszku parapiju, kuriose lenkai kuningai sėdžia po 15 ir daugiau metu nemokėdami lietuwiszkai nei žodelo. Naba. gai lietuwiai su didelu wargu mokinas lienkiszka del to wien, kad su sawo kuningu galėtu susikalbėti prie iszapinties nusidėjimu. Wienok kuningus lietuwių ir praszanczius lietuwiszku parapiju stumia gduosna. Tuomi taj garsus dabar Wilnius, sostas musu tėwynės! Aleksis.

BENEDIKTAS SPINOZA.

(Tąsa.) Senasis Binjamin susirgo ir turėjo kentėti didelus sopulus. Daktaras De Silva isz

wisai sawo pajėgu ir wisai sawo mokstų rupinosi palengwinti gėtą ligoniui ir jį kuomi weikiausiai iszgydyti. Nebuwo czia iszwegntina operacija, ir dėlto sążiniszkas daktaras welyjo patarmėn prisi-traukti sawo draugą, gerą kirurgą. Taip tai jis wieną dieną apfankė sawo guodotiną draugą Van der End, kurio daktariszka garbė buwo pasipfatinusi toli už rubeżiu Uhandijos ir kuris sawo gadynėje buwo labai pażymingas mokslinczius. To nereikėjo du sykiu praszyti, kadą jis iszgirdo sergant senąjį De Espinozą. „Kokį-gi jus ten messiją wėl turite — kłausinėjo Van der End eidamas namus Spinozos — jaunikaitis sako ėsąs tikras galwinys!... Jus žydai ėsate nawatna tauta — pridurė Van der End ruseziai szypsodamasi — tik ar pardawėjai pipiru ar iszganytojai — ha ha ha! Žiurėkite tiktai, kad jus antru sykiu nenukryżiawotumėte diewą žmogystoje...” De Silva nėko nesakė ir kruwinai prasikando apatinę lūpą; jis per gerai pažino sawo krikszczioniszka draugą ir per daug guodojo jo wisatinį mokslingumą ir jo asztrų, kritikiszka protą. Van der Endo juoko kałba jam pranaszinga iszsirodė ir jam taip nudawė, lyg kad jis akywaizdoje wisatos sudo girdėtu baisy apskundą sawo tautos... Daktarai rado Baruchą sėdintį prie patato sawo tėwo ir De Silva įwezino sawo draugą su pasarga: „Dėl tawęs, miełasis Benjamin, asz atsiwedżiau didžiausią mokslinczių musu gadynės, rankosna Van der Endo diewas sudėjo tawo pasigawimą ir iszgyjimą”. — Iszgirdęs tą wardą ligonis, nežiurėdamas į sawo smarkius skaismus, weftuo mėgino atsikelti ir ant jo ligusto gymio buwo pastebima gilai atjausta dėkingystė dėl De Silvos, o dar labiaus dėl Van der Endo. Juk szitas pats Van der End buwo sunkiai prieinamas tik didżiunams ir mėsto pinguocziams, ir tai už didelus pinguus! Ir Baruch buwo žingeidus, ir tirianczia akimi nużiurėjo rustų ir prižadų nawidatą atėjusio sweczio. Szitam-gi isz pradżios regis jaunikaitis nėko nekaitėjo; jis tuojau stropiai isztyrė ligonį ir snekėjo su De Silva apie atsargumą, reikalingą prie operacijos, ir tam tikrą kirtį. Tokiu budu abu daktaru parėjo į ilgesnį traszkų kalbesį, ir czia lotyniszkaianuodu taip grażiai snekėjo lyg kad tai butu buwę flamiszka. Baruch turėjo gerai susiimti, idant pasekti paskui daktaru snekesį ir ant jo blyzskaus weido atsiżymino degantis ilgesis bene susidrauginęs su pawydumu... No Van der Endo negalėjo pasislėpti toks dwasės sukrutimas ir, meilingai szypsodamas, jis dabar atsikreipė į Baruchą, kuriam ranką ant peccio padėjo paguosdamas: „Na, jaunais draugai — juk tik nepykisi, kad asz Tamistą taip wadinu? asz tikiuosi, kad

mės tokiais busime — na, juk tamista tame trum-pame laike jau busi pas Nigritijų tiek daug lotyniszkaianuodu iszmokęs, kad gali pasekti be didelo is-tempimo kitiems lotyniszkaianuodu snekant, nors ir apie kokį tolimą, įpatų dalyką — ar netiesa?” — Baruch ant to kłausimo turėjo pagal teisybę iszsitarti, kad ne, o taip-gi no toto papeikė mokinimo bukłą ‘juodojo’ Heidelbergo magystro. „Suprantu, jaunikaiti, wisai asz suprantu! atsiliepė Van der End meitus: magystras Nigrolijus mat iktuotai negalėjo pasigirti, jog turėjo tarp mokintiniu stembstantų pilozopą... O kaip butu, kad tamista norėtum pamėginti su manimi? tolaris snekėjo daktaras taip pat juoksmingu budu, ‘gal asz geriaus mokėcziau ir turėcziau daugiaus laimės. — Kaip tamistai rodosi, sąmokslis, ar asz negeriaus pritikecziau ant mokintojo lotyniszkos kałbos suaugancziams pilozopui ne kad ans isz amato kałbmylys, užsamanojęs scholastikoje!” De Silva wisai nebuwo ļaukęs tokio nukreipimo snekos, o prieg tam wisas isznuaszumas to dalyko jam isz-kiai pasistojo akyse, taip kad jis nežinojo pats, kaip pritiktų atsakyti. Jis norėjo prasitarti apie nepaprastą garbę, tuomi iszreiszkiamą jam, jojo draugui Benjaminui ir wisai žydu draugei; jam rodėsi reikalinga wėl nurodyti, kad turtai senjo de Espinozos neisztesėtu pritinkancziui apmokėti tokį Van der Endą. Jis norėjo... Bet Van der End wis tai žinojo ir dar daugiaus pirma ne kad De Silva turėjo laiką tai pasakyti. Jis nedawė jam snekėti ir, lyg kad pertrauktą akademiszka gin-czą tolaus traukdamas, tarė dżiugus: „Matyk, draugai, kiek mano yra tiesa! Asz wisumet tamistai sakiau, o tamista man nenorėjai tikėti, tikėjimiszki mat papratimai neleidżia tai pamatyti. Asz juk tiek sykiu stengiausi iszrodyti, kad taip prisakymas meilės artimo, kaip ir anie wisai didi dar-bai žmogaus pasiszwentimo ir atsižadėjimo patsai sawęs rymo, imant isz gītumos, ant sawmylostos, ir kad žmonėms nereikia kopti ant skardaus kałno Sinai, idant isz ten pasiimti tuziną pirmykszcziu doros prisakymu... Tikėk man: munyse gywe-nantis neiszdįdomas troszkimas garbės ir atsiży-minimo daugiaus gali ne kad Sinai ir Golgotha drauge. Tiktai pamislyk, kokia tai yra smarki wilonė žinoti, jog musu wardas bus įtrauktas per įtgus szimtmečius į metraszczius istorijos. Jau asz regiu dwasėje stropų mokintinį ateinancziuju gentkarcziu įsitėmyjant wardą Van der Endo, idant jis laike kwotimo (ekzameno) nesukfuptu, o gerai žinotu, kas buwo lotyniszku mokintoju didżio pilozopo — ha ha ha! — Na, ar taip, jaunais draugai? Dar kas: o kaip tamistos wardas, idant ir asz žinocziau?” — O jaunam rabinui wisai buwo kaktu ant dwasės. Juokingai rusti sneka dak-

taro jam skambėjo lyg kad regėjimas Isaijos, ar kokia patraukianti pasaka iš Hagados, kuri nežiurint į jos kudiškumą patraukia pajiegumu joje atsirandancios teisybės ir wiloja į mąstymą. Pirmą sykį sawo gywastyje jis buwo po kelissyk ir su swarba wadintas pilozopu ir atwirai buwo sakyta, kad jis bus dalyku tyrinėjimo dėl ateinančių gentkarciu... Nors tai buwo juokais kalbėta, wienok swecziui ta kažba buwo rusti ir wėl! kaip tai galėtu buti! Ką-gi jis gali pawaldydinti ateinantėms gentkartėms? Ir kaip nawatnai tas akywas ir patiktus žmogus skyrėsi no jam paprastu žmogystu synagogos!... Baruch buwo mislyse paskendęs ir nenugirdo paskutiniojo klausimo daktaro. De Silva skubinosi už jį atsakyti ir dėlto tarė: „Musu draugas turi sawo bude gana klasiską wardą, mės jį wadiname Baruch!“ — „Baruch! Baruch! szaipėsi dabar Van der End balsiai nusijuokdamas, dėl isztarimo czia reikia kąpą smarkiai ūkanan pusti — asz negalu nei isztartil... Pirma wiso ko saugokitėsi szitą wardą sakyti jaunoms merginoms: jame slepiasi melankoliskas skurdumas. Kaip tik jos iszgirs szitą ludną wardą, tuojau prastos pamėgimą gywenimo. Wienok wardas bene turi tam tikrą ženklinimą, ką reiszkia Baruch hebrajiszkai?“ — „O, žinoma, atsiliėpė taip paarzintas jaunikaitis ne be iszdydumo; ‘Baruch tai yra pawaimintasis!’ — „Jis yra musu pawaima, pridure De Silva, pažwełgdamas ženklinancziai į sawo draugą, ‘ir dėlto mums wisiems tas wardas taip yra meitus’. — „O kaip gražus! puikus! szukterėjo dabar Van der End isz džiaugsmo paszokdamas, ‘tai Benediktas Spinoza butu pitnas tamistos wardas ir prawardė isz tolyniszko. Tai skamba nemažiaus klasiszka ir gražiai, ir nei wienos gražiunės nenubaidys sympatiją. Taip asz tamistą wisumet wadinsiu, kada mudu drauge tyrinėsiwa giltinę rymėnu jos paslėpciausiuose raumenyse ir tolimiausiose nerwu dirksnelėse. Asz sakau tamistai draugai, tai yra sawo bude labai sunki ir pamokinanti anatomija!’ Van der End iszėjo isz namu seno De Espinozos, gawęs no Barucho prižadą, kad tas stropiai ūankys jo namus, kad tik tėwas bus pagijęs ir jam tai pawėlys.

T. b.

UKININKAS IR KARWELAI.

Pagal Pisarew'a paraszė J. Kalnėnas.

Pirm kiek metu gyweno Persijoje wienas ukininkas, didelis mylėtojas karwelu. Pastatė jis dėl sawo numylėtinu labai didelę ir puikią karwelincyją ir pawėlyjo jiems maitintiesi po sawo ūkūs.

Wieną dieną, kada musu ukininkas buwo netoli karwelincyzos, patėmyjo, kad ten newiskas yra taip, kaip reikia. Tuli karwelai buwo neiszasakomai riebus ir turėjo pilwus, kaip boodle-alderman'ai; isz tos priezasties jie negalėjo nei pasijudinti. Bet tokiu buwo labai mažai. Didesnė dalis karwelu buwo liesa ir sunykusi, pfunksnos ju nukaro į užpakalį, o mėsos ant sawęs taip mažai turėjo, jog iszažkusiam žmogui newerta užsiimti nugrauzimu ju kaužu. Ir labai nusiminė ukininkas ir užsimanė butinai atsekti, isz kokio, priezasties tai nusidawė. Ir su ta misla suszaukė kaimynus, o tarp ju buwo keli ‘mokinti wyrai’.

Ir wienas isz tu ‘mokslineziu’ atsiszaukė tokiais žodžiais: „Žiurėk, dalykas yra toks: karwelai per daug greitai waisinasi; pasidaugina jie didesnėje prietaikmėje neg maistas, per ką skaitlus karwelu yra per daug didelis prietaikmėje prie lauku, ant kuriu jie randa maistą”.

Antrasis ‘mokintas wyras’ pesipraszė žodžio ir pasakė musu ukininkui, kad wisa neŭaimė jojo karwelincyzos paeina isz to, kad karwelai turi per daug maisto. Trumpai kažbant, perteklus iszdarbystos yra kaltybe wisoko, twirtino antrasis ‘mokslinezius’.

Musu ukininkas pakraipė galwą, pažiurėjo ant tu kelu riebiu karwelu ir daugybės liesiu ir dar labiaus pakraipė galwą. Staigu suszirdo, pagriebė szakę ir iszwijo abu ‘mokintu wyru’.

Tada atsistoję no kedės dar wienas ‘mokintas wyras’ ir sznekėjo taip iszmintingai, taip doriszkausiai sausiai, taip nuobodžiai, kaip įzenginiai straipsniai kapitalistiszko laikraszčio ‘N. Y. Staats-Zeitung’. Ir tasai aiszkino wiską ir nėko. Ir sznekėjo taip puikiai, jog musu ukininkas stowėjo tartum į žiamę įkaftas, ir galwa jam ėmė taip suktiesi, rodosi ten melnyczios girnos wertėsi. „Isz wienos pusės ponawoja perteklus gywentuju, dalykas labai aiszkus; isz kitos pusės perteklus produktu (iszdirbinu)”. Taip kalbėjo ‘mokintas wyras’. Ir supyko baisiai musu ukininkas, bet mokslinezius pasitikėdamas į sawo mokstą tolaus turį traukė: „Isz wienos pusės liesi karwelai turi tiesą skystiesi ant neiszteklus, galu tą daleisti, bet isz antros pusės tegul nesidrąsina murmėti toji nėkam newertoji ubagija, kadągi nėko ūabo isz to nebus. Liesieje karwelai buwo per daug dideli tinginiai, be abejonės; o kad jie dabar kenczia ir bžogai gywena, tai labai gerai; su ūaku gywens isztekluje ir dasidirbs riebaus pitwo”. Ukininkas dar labiaus užpyko ir pažiurėjo ant tu kelu riebiu ir daugybės liesu karwelu. — Ir suprato, kad pirmieje ne isz darbo tapė riebiais, ir kad paskutiniai nežiurint ant sawo darbsztumo likosi liesais. Ir paėmė jis iszmintingąjį wyrą už

apikaklės ir iszmetė jį per žangą. Bet tarp kaimynu buvo wienas labai diėwobaimingas žmogus, kuris tokiais žodžiais atsiszaukė:

„Žinok, Allah'as yra didis, o Mahometas jo pranaszas. Wiskas, ką Allah'as daro, yra gerai ir netinka mums smertininkams peikti ar pertaisinėti jo darbus. Allah'as taip norėjo, kad keli tik riebus karwelai butu, o kiti liesi. Tegul buna szwenta jo walė. Kadagi Allah'as yra didis...“

— „Eik po welniu, maldininke! Tawo religija yra įzeidimu diewo“, užriko ukininkas, užsikreipė ir įėjo į karwelincyzią, kadagi pats norėjo iszrasti priežastį to pikto.

Ir kuomet patyka prisiartino prie karwelincijos ir pažirėjo į widurį jos, koks baisingas paweiksłas puolė jam į akis!

Pacziame widuryje karwelincijos buvo paipišta kruwa grudu, o ant jos tupėjo tas keletas nutukusiu tinginiu karwelu ir wisas darbas ju buvo — lesimas geriausiu grudu ir paliepimas liesiems atkaniems karwelams, idant kožną sykį kuomi daugiausiai grudu atnesztu; prieg tam jie tycziojosi isz sawo atkanuju broļu, kurie nusikankinę negalėjo greitai ruosztiesi. Ir liesiejie karwelai kaskart grudus wižo į karwelincyzią ir naikino sawo pajiegas dėl nutukusiu dykunu. Czion patėmyjo musu ukininkas ką tokį, ko isz pradžiū nebuwo patėmyjės. O tai buwo ten tužas skaitlus karwelu, kurie nebuwo taip nusipenėję kaip tie, ką ant paties wirszaus tupėjo, bet taip akant 'widutiniskai riebus'. Ir buwo wěl gana daug tokiu, kurie wos truputį riebumo ant sawęs turėjo, galima newat pasakyti, kad buwo gana liesi. Wienok — stebuktas! tie 'gana liesi'. lygiai kaip ir 'widutiniskai liesiejie' noringai taikėsi prie labai riebiuju' ir gelbėjo jiems prispaudime 'wisiskai liesuju'.

Ir kuomet liesiems karwelams badas labai įkiro, tuomet 'nutukėlai' metė ant ju sawą grudu, isz kuriu geriausius lesė 'widutiniskai riebus', o liesiems pasilikdawo tik tiek, kad sulesę tikuczius galėjo tolaus dirbti.

Kuomet ukininkas wis tai patėmyjo, nusimutnųjės tarė sau: „Dabar žinau, isz kokio 'dėlko' paaina 'dėlto'.

Ir perpykęs per mērą nusitwėrė nutukusius karwelus ir nusuko jiems sprandus. Tuomet atsigrėžė prie liesuju karwelu ir sakė jiems: „Dėlko dawėtėsi tiems dykunams taip ponawoti ant sawęs? Wienas isz karwelu, liesiausias isz liesuju, atsakė: „Ak, gerasis ukininke, matai, asz wisumet tikėjausi, kad su žaiku tapsiu 'widutiniskai riebiu', o tolaus gal ir 'labai riebiu', ir to dėlei nesipriesinau. Ir daugybė kitu liesiu karwelu taip pat sakė. Nekurie wienok taip atsiliepė: „mie-

as ukininke, matai tuos juodus karwelus su baltais brukszniais ant kaktu? Tie mums kalbėjo, kad riebus karwelai turį galybę ant musu isz walės Allah'o, ir kad mės turime buti jiems paklusniais ir nemurmėti ant sawo skaudaus likimo; jeigu ne, tai po smert mus gywus ant ugnies kepins". Kiti karwelai wěl sakė: „Mės wěl sprendėme, kad wisados no pradziūs szwieto taip buwo ir taip wisados bus ir kad kitaip buti negali“.

— „Ir tai jus wadinate sprendimu? suriko ukininkas; o jus paiki karwelai“. Ir mažai tiktai buwo tokiu karwelu, kurie pasakė: „mės noringai butumėme susiburę priesz 'nutukėlus' ir ju pagelbininkus ir butumėme padarę gažą wisokioms ju neteisybėms, wienok matėme, kad didumas musu darbo, prie- daudos draugu taip akli ir nupaikę, jog gatawi buwo ginti musu wisu prispaudėjus ir ant ju paliepimo szokti ant musu ir užsmaugti“.

Ir pakraipė ukininkas gažwą ir dawė jiems gerą pamokslą, o kuomet ėjo jau isz karwelincijos, pasakė: „Taigi dirbkite isz wieno ir naudokitėsi gywenimu. Rinkkite grudus ir suleskite juos, idant wiesi riebiais taptumėte. O jeigu wěl jus pawelysite tinginiams tukti isz jusu darbo, tai wisiems sprandus nusuksiu“.

Ir no to žaiko karwelai labai gerai turisi. Kožnas nėra taip riebus, kad negali pasijudnti, wienok nei wien, nėra lieso; wisi yra sweiki, linksmus ir greitai. Ir kad dabar atsitinka, jogei koks 'mokintas wyras' ateina pas musu ukininką ir jam pradeda tokius nėkus iszguldinėti, tada griebia jis szakę sweikojo proto žmogijos ir sutrupina kaktą netikramjam pranaszui. Taip tai atsitiko Persijoje. O kaip gairū, kad pas mus taip mažai tokiu ukininku, kurie tokias szakes turėtu ir taip gerai mokėtu jas wartoti.

Hazletono DRAPANU KROMAS, No. 31 W. Centre St. Shenandoah Pa. Ateikite ir pažirėkite ant musu pardawiniu ir prekiu, o rasite 40 centu ant dorėlo pigiaus ne kaip kitur ant drapawu, kepuriu, ezebatu, czeweryku, skrybelu, anksiniu daigtu, muzikos instrumentu ir wyriszkų aprėdalu; ką tiktai gawau didelę daugybę nauju taworu.

WILLIAM GERHARDT.

WISOKIOS ŽINIOS.

Seredoje lietuwiszka kapelija Szenandorio aptankė Mahanoy City, budami užpraszyti ant parodos per wietinę airiu kapeliją. Pasibaigus parodai lietuwiszki žarmotojai nutraukė pas Dubauską, kur rado kelis lietuwininkus Mahanojaus, kurie yra užsidėję ten kapeliją; isz ju sznektos galima buwo suprasti, kad jie neįstengia tolaus žaikytiesi ir nori pakrikti, ir wis tai isz priežasties wieno lietuwiniko, kuris atszneka gerus grajukus no tokio dailaus užsiėmimo. Tas lietuwinin-

kas
be
pri
ne
tar
br
ap
jie
gau

sem
lika
suj
per
ges
tu s
jien
Liet
kart
czio
tam
už p
buw
kym
darl
apsi
bos
kurt
lima
ditž
džiau
taip
ryži
bėjo
myli
wos
kalb

bojo
darb
gywe
nedė
atlik
stė;
wo s
gulėc
wien
pėnu
wai p
buwe
jis st
tėwy
nime
nenio
czion
nisis

jis ju
taigi
ir wa
me is
džiau
gėris

67
Geria
mas,
fabau
mė.
tėte
21 d.

kas sakosi prigulėjes prie Szenandorio kapelijos bet asz užmetu jam metą, kad jisai netik ką neprigulėjo prie liet. kapelijos Szenandorio, bet jis negali suprasti, kas tai yra muzika, jei sėja nesutarmę tarp savo broliu; uo tokio lietuwininko brolai, saugokitės! Nawatnas taip-gi pasirodė apsiėjimas daugumo lietuwiu Mahanojaus, miega jie suukiamie miege, užmigdyti Paukszczio, kad garsiausia kapelija wargiai galėtu prikelti.

FARYŽIUS. Musu draugystė neiszeina isz raudos, neseniai paludojome musu garbingą draugbroli kuningą Kulikauską, ir szias dienas musu szirbis wėl skaudus s yrimas sujudio; weik wisu pažystamas, mylėtas ir garbawotas perdėtinis draugystės 'Zelmens' Wytautas Ak elaitis nesirgęs mire 8 adyną 27 d. rugsejo. Katrą-gi lietuwi nesujudintu szis skyrimas, katram neget u szirdi, szia smutaq naujieną patiriant? mės ezia prastojome wieno geriausiuju sunu Lietuwos, prapuldėme drauge su juomi prakilnu ir stipru karewi mokintoja. Wytautas Akiehitis gimęs Naumščio apigardoje, pasiszwentė pawadinimui mokintojo; dirbo tame ir literariskame pawadinime Lietuwoje ir Warsawoje už prisidėjimą prie lenku maiszto r už sawo lietuwybę jis buwo prispirtas Lietuwos prastoti ir toli swetur saw užliukymo jieszkoti. Paryžiuje jis sawo kelonę apstabdė ir rado darbą kaip rasztiinika nors su menku pelnu; welaus jis apsiwedė su rancuze. Isz tos szaip labai laimingas ženybos jis pasidžiauge trymis linksniais kudikiais, kuriu tuokart seniausias 12 metu, jauniausias 6 mėnesiu; tiesiok galima sakyti: jo kudikiui ir Lietuwa jam sziamie szwiete buwo didžiausias džiaugsmas ir rupestis ir tik tas jam galėjo didžiausią linksmybę ir smutką padaryti; kaip tikras tėwas, taip jis buwo ir tikias lietuwis. Katras lietuwis ezion Paryžiuje pasweikintas neatmintu, kaip gražiai ir meilui skumbėjo jo žodžiai: „Sweiks, sweiks, mano mylims; sweiks, mylimas Lietuwos sunau; ak, kaip asz džiaugiuos Lietuwos kudikius matyti, juos sweikinti, buczimoti“, ir juu tai kalbant jo žibanciose akyse aszaros blizgėjo.

Prie wisu wargo iszsilaukyme kowoje už buwi jis neatbojo rupintiesi lietuwiszką raszlawą pakelti; widamėstyje darbawietėje nusdirbęs, Soje adynoje wakare parėjes ir sawo gyvenimą primėstyje, jis nestengė sawo darbus užinti; nedėdienyje jis džiaugėsi walu badamas: szia dien galu ką atlikti, jis sakydawo; akulorius walandą po walandos sznostė; ant galo pripažino, jog akys nuilsusios; jis užmirszdawo sawe stropume, kad reikia atsiilsio, ir tik tolaus nebegalėdamas jis darbą i szali padėdawo; jis trusė ir dirbo, nei wienas jam už tai garbės neiszrodė, nei wienas jam už tai pelno nemokėjo, kurio jis žmogutis ir neijieszkwojo. Lietuwai pasluzyti tai jam didžiausia garbė ir didžiausias pelnas buwo; o jei jis tankini ir didžiausioje priespaudoje radosi, jis stengėsi ir utsistengė wisam nepriderincziam, jo meilė tėwynes ir wisu gero apgalejo ir priegadingiausius pagundimus ir tuos tukstanczius maskolans pasiulytu rublu, jis nenorėjo tos Judoszians algos, welyk gyweno warguose; ezion yra skaiszcziausioji jo wieta, kurio gi neperdrebtu nusistebėjimas priesz toki wyra?

Toli no sawiszkiu, no Lietuwos žalu lanku ir miszku, jis ju neužmirszo, neužmirszo sawo tėwynės, sawo broliu, taigi ir mės jo neužmirszkiame, kurisai po pergaltu kowu ir wargu ilsisi swetimwoje žiamėje, prie jo kapo mės norėkiamie isz naujo prizadėti, pagal mirėlo budą, laikysę už didžiausę musu garbę Lietuwai tarnauti, ir teisybė ir wien gėris t'esie mums rodykle szito užsiėmimo darbams.

Kr. Verbunaitis.

LIETUWISZKA APTIEKA

M. BREGOWSKIO

67 Forsyth St. New York.

Geriausias liekarstos už pigiausią prekę. Gražus apsiėjimas, greitas ir geras prigatawijimas receptu. Ligoniams labausiai lytiszkose ligose yra suteikiama atsakanti patarmė. Ant aptiekorystos diplomą igijau Kazanės uniwersitėte 22 d. gruodžio 1883 m., registrawojausi New Yorke 21 d. gegužio 1885 m. Su paguodone

APTIEKORIUS

M. Bregowsky

67 Forsyth St. NEW YORK.

J. ANDZIULAITIS.

General-Agentas

Dr. Richter & Co Prusuase,

Pardawinėju PAIN-EXPELERI ir kitas liekarstas anos garsiausios ant szwieto liekarstu dirbtuwės. Didėji bonka Expelerio kasztuoja tiktai l doreli. Liekarstos ateina tiesiok isz Prusu, Amerikoje niekur negausi. Gywenu M. J. Andriukawczio namuose. Siuncziu ir i kitus mēstus; kas ima už 5 dorėlus kasztu nusiuntimo nerokuoju. Adresas: J. Andziulaitis, L. B. 286, Shenandoah Pa.

PAREMKITE NAMINĘ ISZDARBYSTA!

KAIP JUS PASIRENGETE ANT ŽIEMOS?

Ar jums reikia nauju

WIRSZUTINIU RUBU (OVERCOAT)

ŽIEMINIU APTAISU

ar k.t. drapanu dėl apsidengimo no galwos iki koju? kurios wisos yra musu pacziu namie padarytos?

Jei taip, garbė musu kapo wienintelu

AREDYTOJU WYRU PAGAL NAUJAUSE MADA walszcziuje Schuykill yra užtektina gwarantija,

kad norint ką nors pirkti apsimoka pirma užėjus pažiurėti i musu krautuwę.

Preke taworu mes negarsiname.

Kas gero isz pigiu prekiu už blogą taworą? Geras pirkinys yra wisumet pigus.

Paduodame geriausius pardawinius. Ranczyjamėsi už gerumą. Tiktai dubininkus prigulinczius prie 'Union' mės turime sawo dirbtuwėse. Ateikite ant apžiuros.

M. ROHRHEIMER,

BRAPANU IR NAMINIU DAIGTU KUPCZIS,

No. 11 N Main St. Shenandoah Pa

W. A. ENGEL, Perdetinis.

DIDELIS DRAPANU ISZPARDAWIMAS

daugiaus kaip 350 wirszutiniu drapanu no 1.50 dorėlu augsztyn dėl WYRU IR WAIKU

turi buti iszparduota. Ateikite pirma ne kad geriausios drapanos bus iszparduotos; mes mat nutrenkiame 40 centu no kožno dorėlo ant perkamo taworo.

COD STORE 7 & 19 Main S. SHENANDOAH

Sam MORRIS

DIDELIS ISZPARDAWINĖJIMAS

wolektiniu taworu, pasidabinimū, surdotu ir ploszcziu

Boston Store

Corner Main and Oak st. SHENANDOAH Pa. Wisi taworni parsiduoda pigiaus ne kad kasztuoja.

MASTINIŲ TAWORŲ, PAGRĄŽINIMO IR KARPETŲ KROMAS.

Apsigarsinu wisio szwieto žmonėms, kad asz laikau anglinėje aprubėje didžiausią krautuwę wisoku drapanu, pagražinimo daigtu, szilku, akso mo ir pluszo, taip-gi pluszinius moteriu ploszczius no 20 iki 40 dorėlu. Gełumbiniai ir kortiniai aptaisai už kokią norint prekę. Ateikite tuojau o užcėdysite piningus bewaik ant wisoko ant wiłnoniu ir marszkonių, ant szilkiniu ir atłosiniu taworu.

P. J. Monaghan,

28 S. Main St. SHENANDOAH PA.

JOKUBO MATULO

KRAUTUWĖ WYNO, LIKIERIU, CIGARU.

Taip-gi atų parduodu kegėmis.

Geriausias arėłkas gausi gallonais ir kwortomis. NORTH MAIN STREET, SHENANDOAH PA

O'NEILL BROS.

parduoda naminius daigtus, ir tai pigiausiai wisame walszcziuje. Taip-gi turime sękrowę skrynucziu ir karstu (grabu), kuriuos mės pigiaus padarome ir ant iszmokesczioduodame. Namuose Shanks O'NEILL BROS. MAI. STREET SHENANDOAH PA.

MAX REESE,

21 S. Main St. SHENANDOAH.

pardawėjas likieriu ir cigaru. yra podraug WISATINIŲ AGENTU dēl wisu garłaiwiu Hamburgo, Brėmos ir Antwerpos, siunczia piningus i wisas dalis Rusijos, Wingrijos, Lietuwos ir Lenkijos už pigiausia prekę. Nėkus czia nebns prigautar. Gywenu pagal bankę.

A. OWENS,

18 ir 20 S. Main St. SHENANDOAH PA.

Krantuwė miłtu, mėsos, szieno, taip-gi ir kitokiu daigtu tinkancziu prie namu ir stalo. Taip-gi didelė wirtynė pigiu materiju dēl drapanu. Teisinga woga ir pigiausia wieta dēl lietuwininku. Eikit ir persikanokite! A. OWENS.

L. REFOWICH'IUS

Karalus Drapanu ir Skrybėlu ir Kepuriu, Czebatu ir Czeweryku. Wisumet wisę rasite didžiausiu, geriausiu ir pigiausiu Amerikoje. Wisi pardawinėtojai szneka lietuwiszkai ir lenkiszka. Asz jus aprėdysiu no pado iki galwai už \$ 3 iki \$ 20. Skrybėlės no 25 centu iki \$ 3. Czebatatai no \$ 1.50 iki \$ 4. Patikrnu, kad wisę ant 25 centu pigiaus parduodu ne kad kas kitas Szenandoryje, nės asz randos nemoku už sawo namus. Kam pirkinys nepatiktu, tegul atnesza atgal ir apmaino ant patinkamo, o jei ne, tai gaus sawo piningus atgal. Žiurėk, kur yra salė dēl Knights of Labor.

10 S. Main St. SHENANDOAH PA.

MOTIEJUS MARCINKEWYCZIA

ant JARDIN st., artymais Coal st.

Laikau szaucziszka dirbtuwę ir siuwu ant orderio czebatu ir czewerykus kaip dēl didėlu taip ir dēl waiku; priimu nesziotę apawę dēl sukopymo. Pigiaus darau hē kaip wisi Szenandorio szaucziaz. Ateikite pas mane, brolai lietuwinikai, o džiaugsitėsi ilgai dēwėdami mano darytę apawę.

DOWYDAS FAUST,

No. 120 South JARDIN ST., Shenandoah Pa, yra wyriausias ir seniausias agentas dēl ispirkimo no ugnies ir dēl apsergėjimo gywasczio; reprzentawoja geriausias ir didžiausias kompanijas. Lietuwinikai norėdami apsisergėti no gywasczio ir no ugnies ateikite pas mane, ir to jus nepasigailėsite.

CH. T. RICE,

22 East Centre St. SHENANDOAH Pa.

Mano kromo laukytojai patys žino, kad asz atiduodu geriausia ir pigiausia darbę Szenandoryje. Parduodu laiwakortes ant geriausiu kompaniju akrotu; piningus nusiuncziu pigiausiai ir tikriausiai, ir piningai greicziaus i paskirtę wieta nueina ne kad per kitus siuncziami.

L. GOLDIN,

parduodu gerus aptaisus su liemenimis, su skwernais ir palaidinius aptaisus. Liemuo gerai pritinka. Kelinės yra in gulus platesnės. Geriausias aptaisus parsiduoda už 15 dorėlu, kę wertas yra \$ 20. Turu geriausias skrę bėles ant placziais dugnais. Marszkiniai dēl wyru, drapanos dēl waiku, skraistės geriausios wisame mēste; pokakliniai rakszcziai labai pigus. Ateikite, pirkkite, o linksmus ir swėiki ilgai mano drapanas dēwėsite. L. GOLDIN.

11 SOUTH MAIN ST. SHENANDOAH Pa.

KRAUCZISZKAS KROMAS

JONO MIEŁDAŽIO.

Darau uniformas ir kitokias drapanas wisokiom madom; prekia (czienia) yra nuderiamia; drapanos ant orderio. Draugyscziu drapanas galima gauti wisokios mados. Wisas aptaisas yra padaromas geriausiai.

6 E. CENTRE ST. SHENANDOAH Pa.

Adresas dēl telegramu: Adresas dēl telegramu:
New York: „CUBIFORM” Hamburg: „Anchor”

W. WOLFF

Lietuwlenkiszka KANTORA iszmainos

Su kaucija 18.000 markių. Patwirtinta Hamburgo Senata 382 GRAND ULYCZIA, pagal pacztos stotę „B. BANKINE KANTORA. NEW YORK.

HAMBURG: BERGEDORFER Str. No. 1, pagal gelžkelđwari 'Berlin'. TELEFON No. 1734.

LAIWAKORTES I EUROPA IR ATGAL.

Laiwakortes ant wisu garłaiwiu ir pacztawuju laiwu už pigiausia prekę. Piningus i Lietuwę, Rusiją, Wokietiją ir tt. tikru tikriausiai nusiuncziamė, taip kad po paranka atsiduria i paskirtę wieta wėlausiai per 12 iki 14 dienu. Wisuose didesniuose mēstuose Rusijos, Lietuwos ir tt., taip-gi parubėžės mēsteliuose turime sawo agentus, kurie dēl musu keleiwiu wisę parupina už dyka. Pacztos siuntiniai ir łobiai isziuncziami už pigiausia prekę i wisas dalis szw.eto BILETAI dēl wisu GELŽKEJŲ AMERIKOJE.

KANTORA IPIRKIMO PERWEŽAMUJU DAIGTU Wisatinė AGENTURA Rusiszkos Draugystės geležinkėiu mēstiniu ir podraug uostiniu stocziu.